ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Οκτωβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-450/93,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesarbeitsgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Eckhard Kalanke

και

Freie Hansestadt Bremen,

υποστηριζόμενης από τη

Heike Glißmann,

παρεμβαίνουσα,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), C. Gulmann και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Eckhard Kalanke, εκπροσωπούμενος από τον Rüdiger Haubrock, δικηγόρο Βρέμης,

— η Freie Hansestadt Bremen, εκπροσωπούμενη από τον Hartmuth Sager, δικηγόρο Αμβούργου,

— η Heike Glißmann, εκπροσωπούμενη από τον Klaus Richter, δικηγόρο Βρέμης,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την S. Lucinda Hudson, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενη από την Eleanor Sharpston, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις Marie Wolfcarius και Angela Bardenhewer, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Eckhard Kalanke, εκπροσωπούμενου από τους Rüdiger Haurock και Karsten Kuehne, δικηγόρο Βερολίνου, της Freie Hansestadt Bremen, εκπροσωπούμενης από τον Gerhard Lohfeld, δικηγόρο Βρέμης, της Heike Glißmann, της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής κατά τη συνεδρίαση της 13ης Δεκεμβρίου 1994,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 6ης Απριλίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 22ας Ιουνίου 1993, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Νοεμβρίου 1993, το Bundesarbeitsgericht υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70, στο εξής: οδηγία).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του E. Kalanke και της Freie Hansestadt Bremen (στο εξής: δήμου της Βρέμης).

3 Το άρθρο 4 του Landesgleichstellungsgesetz της 20ής Νοεμβρίου 1990 (νόμου του ομοσπόνδου κράτους της Βρέμης περί ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών στις δημόσιες υπηρεσίες, *Bremisches Gesetzblatt,* σ. 433, στο εξής: LGG) ορίζει:

«Πρόσληψη, αλλαγή τοποθετήσεως και προαγωγή

1. Κατά την πρόσληψη — περιλαμβανομένης της μονιμοποιήσεως δημοσίου υπαλλήλου ή δικαστή — που δεν γίνεται με σκοπό την επαγγελματική εκπαίδευση, οι γυναίκες που έχουν ίσα προσόντα με τους άνδρες συνυποψηφίους τους πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά προτεραιότητα στους τομείς όπου οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται.

2. Κατά την τοποθέτηση σε θέση υψηλότερης βαθμίδας στην κλίμακα μισθών, απολαβών και αποδοχών, οι γυναίκες που έχουν ίσα προσόντα με τους άνδρες συνυποψηφίους τους πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά προτεραιότητα, όταν υποεκπροσωπούνται. Το ίδιο ισχύει επί τοποθετήσεως σε άλλη θέση και επί προαγωγής.

3. (...)

4. Τα προσόντα πρέπει να αξιολογούνται λαμβανομένων αποκλειστικώς υπόψη των απαιτήσεων του επαγγέλματος, της προς κάλυψη θέσεως ή της σταδιοδρομίας. Η ειδική πείρα και οι ειδικές ικανότητες που έχουν αποκτηθεί, για παράδειγμα, στο πλαίσιο οικογενειακών καθηκόντων, ενεργού συμμετοχής στη ζωή των σωματείων ή εθελοντικών δραστηριοτήτων αποτελούν μέρος των προσόντων υπό την έννοια των ανωτέρω παραγράφων 1 και 2, όταν είναι χρήσιμες για την άσκηση της οικείας δραστηριότητας.

5. Υφίσταται υποεκπροσώπηση, όταν στις διάφορες βαθμίδες της κλίμακας μισθών, απολαβών και αποδοχών της οικείας κατηγορίας του προσωπικού μιας υπηρεσίας οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού. Το ίδιο ισχύει για τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων.»

4 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι στο τελευταίο στάδιο μιας διαδικασίας προσλήψεως, που είχε προορισμό την κάλυψη μιας θέσεως προϊσταμένου τμήματος στην υπηρεσία χώρων πρασίνου του δήμου της Βρέμης, έγιναν δεκτοί δύο υποψήφιοι, αμφότεροι βαθμού III BAT:

— ο E. Kalanke, αιτών στην κύρια δίκη, διπλωματούχος μηχανικός κήπων και τοπίων, ο οποίος εργάζεται από το 1973 ως τεχνικός φυτοκομίας στην υπηρεσία χώρων πρασίνου και ασκεί τα καθήκοντα μονίμου βοηθού του προϊσταμένου τμήματος·

— η H. Glißmann, από το 1983 διπλωματούχος μηχανικός τοπίων, η οποία εργάζεται από το 1975 στην ίδια υπηρεσία, επίσης ως τεχνικός φυτοκομίας.

5 Η επιτροπή προσωπικού αρνήθηκε να συγκατατεθεί για την προαγωγή του E. Kalanke που πρότεινε η διεύθυνση της υπηρεσίας χώρων πρασίνου. Προσπάθεια διαιτησίας κατέληξε σε συνηγορία υπέρ του E. Kalanke. Κατόπιν αυτού, η επιτροπή προσωπικού δήλωσε ότι η διαιτησία απέβη άκαρπη και συγκάλεσε επί του θέματος την επιτροπή συμβιβασμού. Η επιτροπή, με δεσμευτική για τον εργοδότη απόφασή της, έκρινε ότι οι δύο υποψήφιοι διέθεταν τα ίδια προσόντα και ότι, κατά συνέπεια, έπρεπε δυνάμει του LGG να δοθεί προτεραιότητα στον υποψήφιο θηλυκού φύλου.

6 Ενώπιον του Arbeitsgericht, ο E. Kalanke ισχυρίστηκε ότι διαθέτει περισσότερα προσόντα από τη H. Glißmann, πράγμα που αγνόησε η επιτροπή συμβιβασμού.

Κατ' αυτόν, ο LGG αντίκειται, λόγω του συστήματός του ποσοστώσεως, προς το σύνταγμα του ομοσπόνδου κράτους της Βρέμης, προς τον Grundgesetz (γερμανικό θεμελιώδη νόμο) και προς το άρθρο 611 του BGB (γερμανικού αστικού κώδικα). Το αίτημά του όμως απορρίφθηκε από το Arbeitsgericht, καθώς και, στον δεύτερο βαθμό, από το Landesarbeitsgericht.

7 Το πρώτο τμήμα του Bundesarbeitsgericht, εκδικάζον αίτηση «Revision», εκτιμά ότι η επίλυση της διαφοράς εξαρτάται ουσιαστικώς από τη δυνατότητα εφαρμογής του LGG. Υπογραμμίζει ότι, αν η επιτροπή συμβιβασμού κακώς εφάρμοσε τον νόμο αυτόν, η απόφασή της θα είναι παράνομη λόγω του πλεονεκτήματος που χορηγήθηκε, αποκλειστικώς εξ αιτίας του φύλου της, σε υποψήφια που διέθετε ίσα προσόντα. Το αιτούν δικαστήριο παραθέτει τη διαπίστωση του Landesarbeitsgericht ότι οι δύο υποψήφιοι είχαν ίσα προσόντα για τη θέση. Εκτιμώντας ότι δεσμεύεται και από τη διαπίστωση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση των γυναικών στην υπηρεσία χώρων πρασίνου, βεβαιώνει ότι η επιτροπή συμβιβασμού ορθώς αρνήθηκε, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του LGG, να παράσχει τη συγκατάθεσή της για τον διορισμό του αιτούντος στην κενή θέση.

8 Το Bundesarbeitsgericht διευκρινίζει ότι στην προκείμενη περίπτωση δεν πρόκειται περί αυστηρού συστήματος ποσοστώσεως επιφυλάσσοντος στις γυναίκες ορισμένο ποσοστό κενών θέσεων ανεξαρτήτως των προσόντων τους. Στην πραγματικότητα, πρόκειται περί συστήματος ποσοστώσεως εξαρτωμένου από την ικανότητα των υποψηφίων. Οι γυναίκες απολαύουν προτεραιότητας μόνο στις περιπτώσεις που οι υποψήφιοι και οι υποψήφιες έχουν ίσα προσόντα.

9 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι το σύστημα ποσοστώσεως τελεί εν αρμονία με τις γερμανικές συνταγματικές και νομοθετικές διατάξεις των οποίων έγινε μνεία ανωτέρω στη σκέψη 6. Πιο συγκεκριμένα, παρατηρεί ότι το άρθρο 4 του LGG πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με το γερμανικό Σύνταγμα υπό την έννοια ότι, καίτοι επί προαγωγής πρέπει, κατ' αρχήν, να δίδεται προτεραιότητα στη γυναίκα, εντούτοις λόγοι επιεικείας επιβάλλουν, όταν παρίσταται ανάγκη, εξαίρεση από το προνόμιο αυτό.

10 Παραθέτει διάφορα στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να γίνει δεκτό ότι το σύστημα αυτό δεν αντίκειται προς την οδηγία.

11 Ωστόσο, θεωρώντας ότι παραμένουν εν προκειμένω αμφιβολίες, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα.

«1) Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά επίσης νομικές διατάξεις κατά τις οποίες, σε περίπτωση τοποθετήσεως σε θέση υψηλότερης βαθμίδας, οι γυναίκες, εφόσον έχουν ίσα προσόντα με τους άνδρες συνυποψηφίους τους, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά προτεραιότητα αν οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται, θεωρουμένου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση όταν οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού των διαφόρων βαθμίδων της οικείας κατηγορίας του προσωπικού μιας υπηρεσίας και όταν συμβαίνει το ίδιο όσον αφορά τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων;

2) Σε περίπτωση που δοθεί στο πρώτο ερώτημα αρνητική απάντηση:

Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αναλογικότητας, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν έχουν εφαρμογή νομικές διατάξεις κατά τις οποίες, σε περίπτωση τοποθετήσεως σε θέση υψηλότερης βαθμίδας, οι γυναίκες, εφόσον έχουν ίσα προσόντα με τους άνδρες συνυποψηφίους τους, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά προτεραιότητα αν οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται, θεωρουμένου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση όταν οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού των διαφόρων βαθμίδων της οικείας κατηγορίας του προσωπικού μιας υπηρεσίας και όταν συμβαίνει το ίδιο όσον αφορά τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων;»

12 Εφόσον τα υποβληθέντα στο Δικαστήριο ερωτήματα σκοπούν, αμφότερα, να διευκρινιστεί το περιεχόμενο της εισαχθείσας με το άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας 76/207 παρεκκλίσεως από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

13 Με τα ερωτήματα αυτά, το αιτούν δικαστήριο ερωτά ουσιαστικώς αν το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, η οποία, όπως εν προκειμένω, παρέχει αυτομάτως, εφόσον υφίστανται ίσα προσόντα των υποψηφίων διαφορετικού φύλου που έχουν γίνει δεκτοί ως προαγώγιμοι, προτεραιότητα στους υποψηφίους θηλυκού φύλου στους τομείς όπου οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται, νοουμένου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση όταν οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού των διαφόρων βαθμίδων της οικείας κατηγορίας και όταν συμβαίνει το ίδιο όσον αφορά τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων.

14 Με τη διάταξη περί παραπομπής, το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι ένα σύστημα ποσοστώσεως, όπως το επίμαχο, μπορεί να συμβάλει στο να εξουδετερωθούν στο μέλλον μειονεκτήματα που υφίστανται σήμερα οι γυναίκες και που διαιωνίζουν τις ανισότητες του παρελθόντος, κατά το μέτρο που ένα τέτοιο σύστημα δημιουργεί εξοικείωση με το να αναλαμβάνουν και οι γυναίκες ορισμένα καθήκοντα μεγαλύτερης αίγλης. Η παραδοσιακή ανάθεση ορισμένων δραστηριοτήτων στις γυναίκες και η συγκέντρωση της γυναικείας εργασίας στις κατώτερες θέσεις της επαγγελματικής ιεραρχίας είναι αντίθετες με τα εφαρμοστέα σήμερα κριτήρια της ισότητας των δικαιωμάτων. Στο πλαίσιο αυτό, το εθνικό δικαστήριο παραθέτει αριθμούς που δείχνουν την ισχνή εκπροσώπηση των γυναικών στις ανώτερες σταδιοδρομίες των υπηρεσιών του δήμου της Βρέμης, προ παντός αν δεν ληφθούν υπόψη τομείς απασχολήσεως όπως η εκπαίδευση, όπου η παρουσία γυναικών στα ανώτερα επίπεδα είναι του λοιπού εξασφαλισμένη.

15 Εκ προοιμίου, πρέπει να επισημανθεί ότι από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας προκύπτει ότι αυτή σκοπεί στην εφαρμογή, εντός των κρατών μελών, της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών, όσον αφορά, εκτός άλλων, την πρόσβαση στην απασχόληση, περιλαμβανομένης και της επαγγελματικής προωθήσεως. Αυτή η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως συνεπάγεται, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας, «την απουσία κάθε διακρίσεως που βασίζεται στο φύλο είτε άμεσα είτε έμμεσα».

16 Πάντως, εθνικός κανόνας, ο οποίος προβλέπει ότι, επί προαγωγής, οι γυναίκες που έχουν ίσα προσόντα με τους άνδρες συνυποψηφίους τους απολαύουν αυτομάτως προτεραιότητας στους τομείς όπου αυτές υποεκπροσωπούνται, συνεπάγεται διάκριση που βασίζεται στο φύλο.

17 Ωστόσο, πρέπει να εξεταστεί αν ένας τέτοιος εθνικός κανόνας επιτρέπεται από το άρθρο 2, παράγραφος 4, κατά το οποίο η οδηγία «δεν θίγει τα μέτρα που αποσκοπούν στην προώθηση της ισότητας των ευκαιριών μεταξύ ανδρών και γυναικών, ιδίως διά της άρσεως των ανισοτήτων που εκδηλώνονται στην πράξη και οι οποίες ανισότητες θίγουν τις ευκαιρίες των γυναικών».

18 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η διάταξη αυτή έχει ως σαφή και περιορισμένο σκοπό να επιτρέπει τα μέτρα τα οποία, παρ' όλον ότι κατά τα φαινόμενα εισάγουν διακρίσεις, σκοπούν πράγματι στην εξάλειψη ή στη μείωση των εκδηλουμένων στην πράξη ανισοτήτων που μπορούν να υφίστανται στην πραγματικότητα της κοινωνικής ζωής (βλ. την απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1988, 312/86, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1988, σ. 6315, σκέψη 15).

19 Έτσι, επιτρέπει εθνικά μέτρα στον τομέα της προσβάσεως στην απασχόληση, περιλαμβανομένης και της επαγγελματικής προωθήσεως, τα οποία, με το να ευνοούν ειδικά τις γυναίκες, σκοπό έχουν να βελτιώνουν την ικανότητα των γυναικών να ανταγωνίζονται στην αγορά εργασίας και να ακολουθούν σταδιοδρομία υπό συνθήκες ισότητας με τους άνδρες.

20 Όπως έκρινε το Συμβούλιο στην τρίτη αιτιολογική σκέψη της συστάσεώς του 84/635/ΕΟΚ, της 13ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την προώθηση θετικών δράσεων υπέρ των γυναικών (ΕΕ L 331, σ. 34), «οι υφιστάμενες νομικές διατάξεις για την ίση μεταχείριση, που έχουν προβλεφθεί για την παροχή δικαιωμάτων στα άτομα, είναι ανεπαρκείς για την εξάλειψη όλων των ανισοτήτων που εκδηλώνονται στην πράξη, αν δεν αναληφθεί παράλληλη δράση από τις κυβερνήσεις, τους κοινωνικούς εταίρους και άλλους ενδιαφερόμενους φορείς, με σκοπό την εξουδετέρωση των επιζήμιων συνεπειών για τις γυναίκες που εργάζονται, οι οποίες προκύπτουν από τη στάση, τη συμπεριφορά και τις δομές της κοινωνίας».

21 Εντούτοις, πρέπει να διευκρινιστεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, ως παρέκκλιση από καθιερούμενο με την οδηγία ατομικό δικαίωμα, πρέπει να ερμηνεύεται στενώς (βλ. την απόφαση της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 36).

22 Ακριβώς όμως, εθνική ρύθμιση, η οποία εξασφαλίζει στις γυναίκες απόλυτη και από ουδεμία προϋπόθεση εξαρτωμένη προτεραιότητα επί διορισμού ή προαγωγής, βαίνει πέραν της προωθήσεως της ισότητας των ευκαιριών και υπερβαίνει τα όρια της εξαιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, της οδηγίας.

23 Πρέπει να προστεθεί επί πλέον ότι ένα τέτοιο σύστημα, κατά το μέτρο που σκοπεί να εγκαθιδρύσει ισότητα εκπροσωπήσεως των γυναικών σε σχέση με τους άνδρες σε όλες τις βαθμίδες και επίπεδα μιας υπηρεσίας, υποκαθιστά, στην προώθηση της κατ' άρθρο 2, παράγραφος 4, ισότητας ευκαιριών, το αποτέλεσμα στο οποίο μόνον η εφαρμογή αυτής της ισότητας ευκαιριών θα μπορούσε να απολήξει.

24 Συνεπώς, στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, όπως εν προκειμένω, παρέχει αυτομάτως, εφόσον υφίστανται ίσα προσόντα των υποψηφίων διαφορετικού φύλου που έχουν γίνει δεκτοί ως προαγώγιμοι, προτεραιότητα στους υποψηφίους θηλυκού φύλου στους τομείς όπου οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται, νοουμένου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση όταν οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού των διαφόρων βαθμίδων της οικείας κατηγορίας και όταν συμβαίνει το ίδιο όσον αφορά τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει

ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 22ας Ιουνίου 1993 το Bundesarbeitsgericht, αποφαίνεται:

Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 4, της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας, αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία, όπως εν προκειμένω, παρέχει αυτομάτως, εφόσον υφίστανται ίσα προσόντα των υποψηφίων διαφορετικού φύλου που έχουν γίνει δεκτοί ως προαγώγιμοι, προτεραιότητα στους υποψηφίους θηλυκού φύλου στους τομείς όπου οι γυναίκες υποεκπροσωπούνται, νοουμένου ότι υφίσταται υποεκπροσώπηση όταν οι γυναίκες δεν εκπροσωπούν τουλάχιστον το ήμισυ του προσωπικού των διαφόρων βαθμίδων της οικείας κατηγορίας και όταν συμβαίνει το ίδιο όσον αφορά τα προβλεπόμενα από το οργανόγραμμα επίπεδα καθηκόντων.

Rodríguez Iglesias Κακούρης Edward

Puissochet Hirsch Mancini

Schockweiler Moitinho de Almeida Kapteyn

Gulmann Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Οκτωβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias